

Monografies Mèdiques

Qüestions actuals en el tractament de la sífilis

pel

Dr. ANTONI PEYRI

L'avenç de les especialitats mèdiques sembla que vagi arreconant de dia més el metge general. Recordem, en escriure això, la teoria d'un bon amic, especialista està clar, que seriosament i sense menyspreu per l'internista, li assenyalava—i d'això ja fa més de quinze anys—l'única missió, després d'explorar al malalt, d'aconsellar-li l'especialista que calia anar a veure: és a dir, el transformava en una espècie de guàrdia urbà de la Medicina.

Hi han especialitats ben concretes i precises, però n'hi han d'altres que no són altra cosa que una violència científica i en la realitat no troben més raó que una comoditat pràctica, un desig d'estalviar-se feina. Però, tant les unes com les altres, no excusen al metge d'ignorar-les, perquè cal tenir sempre ben present que qui s'encaira de bell antuvi amb els malalts és l'internista.

Heus ací la tasca del Dr. Anoni Peyrí en la seva Monografia: donar a conèixer totes aquelles novetats que en el tractament de la sífilis s'han presentat en aquests darrers anys.

Precisament han estat els més fecunds en terapèutica anti-luètica. Els arsenicals primer, el bismut després, han trasbalsat tot el que respecte a tractament sabien els metges vint anys enera. I que ha estat eficaç només cal pensar que avui seriosament podem pensar en la curació de les malalties para-sifilitiques que en els temps de Fournier eren gairebé casos perduts i per damunt de tota actuació mèdica; el que la paràlisi una de les més grosses conquestes de la Terapèutica general progressiva sigui curable o millorable és pèutica.

Totes aquestes novetats té de conèixer-les el

metge que honradament vulgui exercir la seva professió. El que visqui encara en l'època del mercuri i del iodur curarà sífilis com els curaven els metges anteriors a nosaltres, però no curarà tots els sífilis, ço que el transformarà en un ésser empíric, per no dir en un vulgar curander.

Avui la nova terapèutica anti-luètica té de conèixer-la tot metge i té de conèixer-la bé. No té complicacions ni és de tècnica difícil; si l'espanten les injeccions intra-venoses—tan fàcils, tan inofensives, per poca traça que es tingui, per poca voluntat que s'hi posi—mitjans ens dona la terapèutica amb les intra-musculars, subcutànies i àdhuc per ingesta amb els arsenicals, tractament eficaç en molts casos.

Tot això és el que ens vé a ensenyar el Doctor Peyrí en la seva obra: aquetes noves formes fàcils, a l'abast de tot metge i que tants èxits li donaran en la pràctica, que tantes malastrugues i dissorts podrà guarir del tot. Perquè el fet notable de la sífilis és que, en gairebé totes les formes, el tractament, ben portat des del principi, no falla mai; noblement obeeix a la nostra actuació.

L'autor divideix la seva obra en dues parts: l'estudi dels medicaments i l'estudi dels tractaments. Després d'un breu capítol de patologia general de la sífilis, capítol necessari puix que serveix per a puntualitzar les darreres solucions als inacabables problemes biològics que la sífilis presenta, el Dr. Peyrí estudia els àcids arsínics i els preparats bismútics, darreres aportacions de la química a la medicació anti-luètica. Els estudia acuradament donant-ne al lector una clara